

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ Μ. LORIENT

ΜΥΣΤΗΡΙΑ, ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΟΤΗΤΕΣ

Η κυρία που το βλέμμα της διαπερνάει τ' αντικείμενα. Όπου εξεστειλίζονται ή περιφνηρές ακτίνες Χ. Η δεσποινίς που βλέπει τις ψυχές των ανθρώπων. Καλές και κακές ψυχές. Τα χρώματα τους. Οι λάτρες του Διαβόλου. Μιά φρικώδης ιεροτελεστία. Η σφαγή ενός άθωου παιδιού. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΕΣ τή Γερμανία υπάσχει μιά κυρία, της οποίας τα μάτια είνε ανιολογικώς άκτινοβόλα και διαπεραστικά.

Αιλαδή, ή κυρία αυτή, ή οποία είνε σύζυγος ενός γνωστού Γερμανού δικηγόρου, μπορεί να δή, χωρίς τή βοήθεια κανενός μηχανήματος, τα πιο κρυφα βάθη των διαφόρων πραγμάτων και σωματών. Τα βλέμματά της διαπερνούν όλα τα αντικείμενα, τα οποία διαπερνούν και ή ακτίνες Χ. ή Ραίντγκεν. Βλέπει, έξαφνα, τι περιέχει ένα κλειστό κιβώτιο, διακρίνει τα σπλάχνα και τα κοκκία του ανθρώπινου σωματός...

Οι γιατροί της πόλεως, στην όποια μένει ή κυρία αυτή, λένε ότι τα μάτια της εκπέμπουν τις ακτινοβολίες ακτίνες Χ, και συχνά ζητούν την βοήθειά της για άρισμένες περιπτώσεις. Ποτέ ή προνομιούχος αυτή κυρία δεν έκανε λάθος στις διαγνώσεις της. Κάποτε μάλιστα, που οι γιατροί δεν μπορούσαν να καθορίσουν ούτε μέσω των ακτίνων Χ, από τι άσθενής έπασχε ένας άρρωστος τους, ζήτησαν την βοήθεια της κυρίας με τή παράξενα άρτια. Και ή κυρία διάγνωσε άμέσως από τι έπασχε ο άρρωστος εκείνος.

Λέγουμε δηλαδή με τα μάτια της, ότι δεν μπορούσαν να φανερωθούν ή ακτίνες Χ.

Ανούσιασε πρό όλίγων προνομιούχων την έν λόγω κυρία. 'Αλλ' είνε άραγε και τόσο προνομιούχος; Δεν θα είνε φοβερό να βλέπει, κανείς τους ανθρώπους ως το σκελετό τους;

Υπάρχουν όμως και μερικά πρόσωπα, τα όποια δεν βλέπουν τους ανθρώπους μέχρι των σπλάγγων τον κόμον, αλλά και μέχρι αυτής της ίδιας των ψυχής.

Η νεαρά δεσποινίς Σίμσον π.χ. είνε πρώτη τάξεως μέντορι και στις ώρες της εκπαίδευσής της βλέπει τις ψυχές των ανθρώπων υπό μορφήν νεφελωμάτων. Καταλαβαίνει δε άν μια ψυχή είνε καλή, από το... χρώμα της!

Έτσι, ή δεσποινίς Σίμσον, λέει ότι ή άγνή ψυχή είνε ολόλευκή ή γαλάζια. Η κακή ψυχή πάλιν έχουν χρώμα πράσινο, θολό, ή είνε ολόμαυρες.

Οι πνευματιστάι πιστεύουν πως ότι βλέπει ή κόρη αυτή, δεν είνε ακριβώς ή ψυχή, αλλά ή αντικεινοβολία της.

Όσοι, αυτά που λέμε συνήθως: «αισθήση ψυχής» και «άσπλη ψυχή» έχουν κάποια όσαί αλήθειαι;

Πρέπει να ξέρετε δε, ότι ή δεσποινίς Σίμσον βλέπει με κλειστά μάτια τις ψυχές χωρίς να βλέπει και τή πρόσωπα των ανθρώπων. Μιά μέρα, ενώ είχε τα μάτια της δεμένα, έφεραν μπροστά της ένα μικρό παιδάκι. Η νέα κόρη ειπε τότε, ότι βλέπει μιά ψυχή κάτασπλη.

Κάποτε πάλιν ένας δικαστής ώδήγησε πρό της ίδιος Σίμσον κάποιο νεοζωμένο ως φοβερό κακοήγο. 'Αλλ' ή Σίμσον ειπε την ψυχή του ολόλευκή. Και πράγματι, έπειτα από λίγον καιρό άποδείχτηκε ότι ο άνθρωπος εκείνος ήταν έντελώς άθωος.

Αντιθέτως, ή νεαρά αυτή μάντις, ειδη ολόμαυρη την ψυχή ενός ιερέως, τον όποιον όλοι θεωρούσαν ως άγιο. Δεν πέρασε δε πολλής καιρός και άποδείχτηκε ότι ο ιερεύς εκείνος ήταν ένας άπαισιος υποκριτής.

Καθώς φαίνεται επίσης, γίνονται και στην εποχή μας ακόμα ή μαρτές λειτουργίες των μάγων και λατρεύεται ο Σατανάς, όπως στον καιρό του Μεσαίωνα.

Ο γνωστός πνευματιστής Seyta, ενώ ταξίδευε μιά μέρα με τή τρένιο, άκουσε δύο συνηθειώδεις τον να μιλούν διά μαγείας και για τί στοιχεία. 'Ο Seyta έλαβε κι' αυτός μέρος στην όμιλία των δύο άγνωστων, οι όποιοι του ειπαν ότι δεν πιστεύουν παρά μόνον στα καλά πνεύματα, κι' ότι επικαλούνται τον Σατανά αντί του Θεού! 'Επρότειναν μάλιστα στον Seyta να τον ώδηγήσουν στο ναό του καταχθονίου του προστάτου, αλλ' υπό τών όρων ότι δεν θα τούς έπροδίδε σε κανένα.

Ο πνευματιστής δέχτηκε, και τή ίδιο βράδυ, μόλις έφτασαν στο Παρίσι, οι δύο άγνωστοι τον πήραν μέσα σ' ένα κλειστό αυτοκίνητο, με κατεβαμένες κουρτίνες, και τον πήγαν, έπειτα από διαδρομή μιάς ώρας, σ' έναν άπεραντο αλλά κατασκότεινο κήπο. Ένας από τούς

δύο άγνωστους, κρατώντας τον Seyta από τή χέρι, τον ώδηγησε πρός μιά μεγάλη βίλλα, ή όποια μόλις φαινόταν μέσα στο σκοτάδι.

Έίλος βρέθηκε σε μιά μεγάλη ούλα, φωτισμένη ζσηρά από κόκκινα λαμπύρια. Οι τοίχοι ήσαν σκεπασμένοι με ποικίρα πτυχωτά έφρασιματα.

Στις τέσσερες γωνίες της ούλας αυτής έκαμαν, μέσα σε ψηλά λευκαστήρια, άρώματα θραειά, κι' άποικινια.

Στή μέση, μπροστά σε πλατείς πάγκους, ήταν ένα είδος βωμού, επάνω στον όποιον βρισκόταν ένα μικρό άγαλμα του Σατανά με μάτια φουφουρίζοντα. Δεξιά κι' άριστερά του φοβερού άγάλματος έκαμαν δύο λαμπάδες από μαύρο κερί. Στους πάγκους καθόντουσαν κούλας, ως είκοσι πρόσωπα, άνδρες και γυναίκες, άδιαφορόντας για την παρουσία του Seyta. 'Ήσαν όλοι ντυμένοι μ' ένα είδος κόκκινου ράσου, συγκαταμένο στην μέση με ένα κόκκινο έπισπασ κορδόνι. Ένας «κείσσης» παρέσυρε τον Seyta σ' ένα μικρό γεισιμω δομάτιο, τή όποία χρησιμοποιε για λιμοθήκη. 'Ήταν άπαραίτητο να φορέσει κι' αυτός ένα κόκκινο ράσο, άλλως, δεν θα μπορούσε να παρακολουθήσει την μαγική λειτουργία, ή όποια θ' άρχιζε σε λίγο. Περιεργος να δή τι θα γίνη, ο περιφνηρος πνευματιστής, έβγαλε όλα του τα ρούχα και φόρεσε κι' αυτός τή ποικίρα κόκκινη ούλα, ή τελετή ειχε κούλας άρχισει.

Η τελετή αυτή δεν ήταν παρά ή παρωδία της καθολικής λειτουργίας. 'Ο ιερωγός ήτανε ένας άνθρωπος, μάλλον νέος, με πρόσωπο καθόλου σατανικό. Έμφάνε με φωνή επιβλητική, θυμους παράξενους στον Σατανά, και κάθε τόσο, όλοι οι κούλαι μαζί έλανελάμβαναν δυνατά: — «Άμην!»

Ο Seyta τα έβλεπε όλα αυτά σατισμένοι. 'Αξαφνα, μιά ώραοτάτη γυναίκα έφερε στον λειτουργό ένα χρωματωμένο παιδάκι με τεσσάρων ή πέντε χρόνων. Τό δυστυχισμένο μικρό έβλαψε γοερά, σαν να προαισθανόταν τί φοβερό κακό τή περιμενε.

Ο λειτουργός μ' ένα μεγάλο μαχαίρι έσφαξε τή παιδάκι και γέμισε από τή αίμα του ένα δικαστήριο!...

Πρό τού θανάτου αυτού ο Seyta δεν μπορούσε πεινά να δαστάξη. Λιποθύμησε, κι' όταν συνήλθε, βρέθηκε πάλι μέσα στο κλειστό αυτοκίνητο. 'Ο ένας από τούς δύο συνηθειώδεις του ήταν μαζί του, και τού έλεγε:

— Άφού ειπε τόσο ευαίσθητος και δεν άντέχετε σε τίποτα, γιατί θελήσατε ναρθήτε στην λειτουργία μας; Αυτό για μās τούς λάτρες του Σατανά είνε συνηθειάμενα πράγματα. Μās νομίζετε ίσως κακοήγους. 'Όχι. 'Απλώς είμαστε όλοι έμεις οι πιστοί του Διαβόλου, άπογοητευμένοι από τή ζωή. Και κωραφίμενε πεινά από τής μάταιες εκεσίες μας στην Θεία Πρόνοια, καταφιγάμε στον Βελζεβούλ.

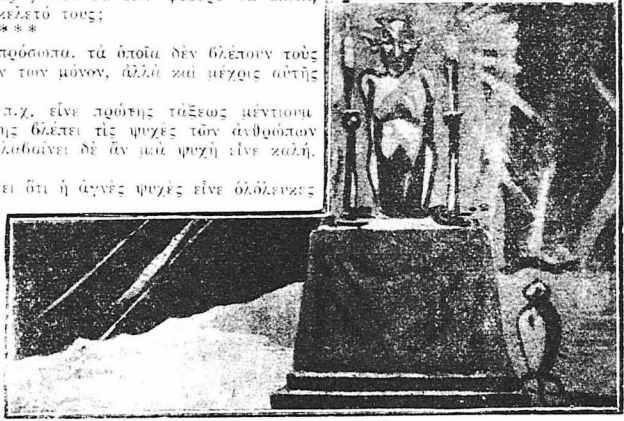
Τό αυτοκίνητο σταμάτησε, μετά πολλήν ώρα, σ' έναν άπόκεντρο δρόμο τού Παρισιού, και μόλις ο Seyta κατέβηκε, έξαφανίστηκε με ύμνηγώδη ταχύτητα. Κι' ο πνευματιστής δεν έβαναισε πεινά κανένα από τούς λάτρες του Διαβόλου.

Τις ήμέρες αυτές οι κάτοικοι του Λονδίνου μιλούν με φόβο και τρόμο για μιά φοβερή εμφάνιση φαντάσματος στο παλιό ανάκτορο τού Αγίου Γαζώβου, τή όποια θεωρείται ως στοιχειωμένο.

Μιά νύχτα, ο σκοπός ο όποιος φύλαγε στην αυλή τού ανάκτορου, ειδη έξαφνα να προχωρή πρός αυτόν μιά άκαθάρστη και νεφελώδης γυναίκαία πλουέττα. 'Ήταν μιά γυναίκα ντυμένη με φορέματα άλλης εποχής, αλλά χωρίς... κεφάλι!

Ο φύλακας τότε λιποθύμησε από τόν τρόμο του. Κι' όταν συνήλθε, ή όπασία ειχε έξαφανιστεί. 'Αλλ' ο νεαρός σκοπός δεν μπορούσε πεινά να μείνη μόνος στην αυλή, και πήγε να βρή τούς συναδέλφους του, οι όποιοι έφύλαγαν σε άλλα μέρη τού ανάκτορου. Τρέμοντας ακόμα από τόν φόβο του, δηγήθηκε τί ειδη. Ένας από τούς πιο ήρωαίμενους φύλακας ειπε τότε, ότι και αυτός όταν άλλοτε φύλαγε την νύχτα στην αυλή ειδη έξαφνα μπροστά του την άκεφάλη γυναίκα.

Σε μιά άλλη περίπτωση, ο σκοπός τού ανάκτορου θα έτιμωρείτο πολύ άσπληρά, γιατί έγκρατέλευσε την θέσι του, αλλ' έπειδή έπρόκειτο

Έπάνω σ' ένα είδος βωμού, ήταν στημένο τή άγαλμα τού Σατανά!...

ΔΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΔΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΗΕΝΡΙΚ ΡΟΝΤΟΡΡΙΔΑΝ

Ο ΑΠΩΛΕΣΘΕΙΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Ήταν ένα λαμπρό μεσημέρι. Ο ήλιος έλουζε με μια υπέροχη λιακάδα τον Παράδεισο, που ακτινοβολούσε ολόκληρος, σαν ένα τεράστιο διαμάντι.

Στη σκιά μιας γιγάντιας μπανανιάς, με πλατύτητα δροσερά φύλλα, καθόταν μόνος ο νεαρός Άδαμ, φρεσός-φρεσός, μόλις βγαλμένος απ' τα χέρια της δημιουργίας. Καθόταν κι έσπαζε καρδιά πετώντας τα σουφριά τους μέσα στο γαλάζιο ποταμάκι, που κλιούσε ήσυχα και μονομυριαστά κάτω απ' τα πόδια του, ανάμεσα στις ολόπρασινες φτέρες και τις πέτρες του κήπου τις πολύχρωμες.

Σιγά-σιγά του ήθελε νά κοιμηθεί. Πλάγιασε στη χλόη την κατατολισμένη με θύσση και δροσερά άνθρακα κι έκλεισε τα μάτια του. Κοιμήθηκε άρκετες ώρες...

Όταν ξύπνησε, είδε μπροστά του τον Κύριο με τ' άσπρα μακριά του μαλλιά, τη μακριά του γενειάδα, το γαλήνιο και θεϊκό πρόσωπο του πουλάιτε και φεγγυολούσε.

Πλάι στον Ύψιστο στεκόταν κι ένα άλλο πλάσμα, γοητευτικό και φοβισμένο, ένα πλάσμα που ο Άδαμ πρώτη φορά τό έβλεπε.

Το δέμα του πλάσματος αυτού ήταν άσπρο σαν το γάλα, τα μαγουλά του τριανταφυλλένια, τα χείλη του κόκκινα σαν τα άνθια κερράσια, τα μακριά μαλλιά του ξανθά σαν τα στάχυα κι' άπυλά σαν τη χλόη. Έδειχνε τη στιγμή μάλιστα, ένα δροσερό άεράκι έφυσζε κι' έκανε τ' ξανθόχρωνα μαλλιά του πλάσματος αυτού νά κιναισιούν.

Ο Άδαμ αισθάνθηκε έξαφρα έναν πόνο στην καρδιά του κι' έναν κόμπο στην άναπνοή του. Ούτε ο ίδιος ο Θεός δέν τοίφερνε τόση ταραχή, όταν τον αντίκρυζε.

Θέλησε νά μιλήσει, αλλά ο Πλάστης τον σταμάτησε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο καλοσύνη, και του είπε:

— Τέκνον μου Άδαμ, σου έδωσα τον κήπο μου για νά ζής ευτυχισμένος, τά φρούτα μου για νά τρώς, και όλα τά ζώα που βροκονοται στους κήπους, στά δέντρα και στά νερά, για νά σε συντροφεύουν και νά σε διασκεδάσουν. Αλλά άφού ή καρδιά σου στενοχωρείται άκόμα αυτό φανερώνει πάς ή ευτυχία σου δέν είνε άτόλυτη. Κάτι σου έλειπε, φαίνεται, κι' αυτό τό ά τι σιγήτρικα νά σου τό βρω. Την ώρα λοιπόν που κοιμόσουν, ήρθα και σου έκοψα ένα πλευρό, με τό όποιο έφτιασα αυτόν τό σύντροφό σου, τη γυναίκα. Πάρτην, άπόλασε την. Ζησε μαζί της, γίνε στήγνιά της... Τη λένε Εύα. Σας εύχομαι νά είσαστε ένωμένοι, όπως άρξεται στον Πατέρα σας...

Άφού είπε αυτά τά λόγια ο Θεός, έχάιδεψε με τό ένα χέρι του τό τριανταφυλλένο μάγουλο της Εύας, τό χνουδωτό-χνουδωτό σαν γινομένο ροδάκινο, και με τό άλλο τό μαλλιά του Άδαμ, και τους άφρησε μονάχους, με την ευχή του. Βυθισμένος ύστερα στις σκέψεις του, ξαναήρθε τό δρόμο του κάτω από τις μεγάλες δενδροστοιχιές των χουριμαδιών και άνέθηκε σ' ένα σύννεφο για νά πάη στά έπουράνια διαμερίσματά του.

Στη σκιά της μπανανιάς ο Άδαμ και ή Εύα στεκόντουσαν, ο ένας μπρός στον άλλο, άκίνητοι σαν άγάλματα, ώς που ο Θεός έχάθηκε απ' τά βλέμματά τους.

Έδειχνε τον έκύτταζε με μάτια χαμηλωμένα.

Έδεινος τις έφοργε ματιές από πάνω ως κάτω.

Έπί τέλους ο Άδαμ πλησίασε για νά την κνιτάξει από πού κοντά. Θέλησε καθόιν νά την άγκαλιάσει. Έδειχνε σκιρτησε ξαφνικά κι' έκαμε νά φύγει. Μά ο Άδαμ την άρπαξε γερά στά δυνατά του χέρια και σηκώνοντας την στον άέρα, την έφερε, πηδώντας με χαρά τά χαμόγλαδα, στη ροδοσκίαστη καλύβα του, μέσα στον Κάμπο των Κρίνων...

Ήχοι σκασιτών φιλιών άντήχησαν... Στεναγμοί... Λόγια γλυκά και γεμάτα περσάθεια...

Κι' όταν σε λίγο ή Εύα βγήκε έξω απ' την καλύβα, ήταν πού κόκκινα από τήν έξοικονομασία.

Πάντως, από τη νύχτα εκείνη, όχι ένας μόνο, αλλά δύο σκοποί φυλάει στην αλλη του άνακτόρου.

Λένε δε ότι ή μισσηρωδής άκέφαλη γυναίκα είνε τό φάντασμα της Άννας Μπόλεν, της δυστυχισμένης βασίλισσας της Άγγλιας, την όποια ο σκληρός κι' άδικος σφύγγος της βασιλεύς Έρρίκος Τωάννης άπεκεφάλισε για νά μείνει έλεύθερος και νά παντρευτεί με μίαν άλλη.

Η έκπέλεισις έγινε μέσα στην αλλη του άνακτόρου του Άγιού Ιακόβου.

Κι' από τότε, και' άραία όμως διαστήματα, εμφανίζεται στην αλλη τό φάντασμα της άτυχης βασίλισσας. Τό φάντασμα αυτό τό έδαν κάποτε από τό παρθύρα του άνακτόρου νά περιφέρεται κάτω στην αλλη και δύο βασιλικού ποίγνητες. Πάνε όμως πολλά χρόνια από τότε. Έπί πούδν καιρό τό φάντασμα δέν είχε ξαναεμφανισθεί και φάνηκε πάλι πρό όλίγων ήμερών, μπροστά στον νεαρό όκοπο, ο όποιος δέν μπορεί νά συνείη άκόμα από τον φόβο του...

κνιη απ' τά τριαντάφυλλα, ολόποφρη σαν παπαρούνα, με τά μάτια χαμηλά, ύγρα και γαύνα...

Ήτανε πειά νά βραδυάξη...

Ή σκιές μέσα στις δενδροστοιχιές των χουριμαδιών έπεφταν πολύ-πολύ μακριά κι' ο ήλιος άρχισε νά γένη χρυσοκόκκινος πάνω στη μιλάδα θάλασσα... Ο Πλάστης είχε βγει για νά κινή τον συνηθισμένο του βραδυό περίπατο.

Παντού τά πουλιά τιθίδιζαν και χαροποιούν τό πέρασμά του... Τά λοντάρια κι' ή τίγρεις με τά σπινθηροόλα μάτια σερόντουσαν με την καυία μπροστά του, μέσα στη χλόη, για νά του φιλησουν τά πόδια του.

Τέλος ο Πλάστης στάθηκε κοντά στη λίμνη των κίκων, έφερε τά χέρια του στό στομα και φώναξε με μία φωνή βροντερή, σαν τον νερόντο:

— Άδαάμ!... Πού είσαι;...

Μία οικογένεια πύθωναν πού βροκονοταν πάνω σ' έναν κέδρο, κατατομάζε από τη φωνή του και σαφάριέσαν στά πιο ψηλά κλάδαρια. Μέσα στη λίμνη οι κίκνοι βούτηξαν τά κεφάλια τους στός άφρούς των κνιμάτων, κι' ένας έλέφας έφτυε ξαφνιασμένος, ποδοπατώντας τη χλόη.

Ο Πλάστης άνοιξε και για δεύτερη φορά τό στόμα του και φώναξε δυνατώτερα:

— Άδαάμ!...

Ταραχιστός, χαμημένος ο Άδαμ πρόβαλε στην πόρτα της καλύβας του. Τά μαγουλά του ήταν φλογισμένα και μερικά κνιόφυλλα ήσαν καθισμένα πάνω στά μαλλιά του.

Έτρεξε κοντά στον Δημονόγο, έπρεσε στά πόδια του, άρπαξε τό χέρι του με τό δικό του πού έτρεπε σαν καλαμι και ψύθρισε:

— Πατέρα! Κόψε μου όλα τά πλευρά και πλάσε μου μ' αυτά κι' άλλες γυναίκες!...

Τό πρόσωπο του Πλάστον κατασφύρισε. Τά άσπρωτά λόγια του Άδαμ χτύπησαν άσχημα σ' αυτιά του. Οργιστηκε. Τά μάτια του άστράψαν... Και την ίδια στιγμή, μαύρα σύννεφα σκέπασαν τον Παράδεισο, Βαρόνθος ο Πλάστης, γύρισε γρήγορα-γρήγορα στην έπουράνια κατοικία του.

— Πάρε τη σωμαρία σου! διέταξε ένα χειρονείμ μ' ολόχουσα φτερά, και πήγαινε κάτω στον Παράδεισο νά βοήθ τό πρώτοπλάστο και τη γυναίκα του. Διώξε τους άμέσως απ' τον κήπο μου. Άς πάνε νά τεύάνουν απ' την πείνα και τη δυστυχία στην έρημο...

— Είδες; Είδες τί κάναμε; είτε ή Εύα στον Άδαμ, όταν βροθήχαν έξω απ' τον Παράδεισο.

— Δέν βαρύνεσαι, άγάπη μου! Άρκει πού είμαστε μαζί. Θα τών ξαναφτιάξουμε μόνοι μας τον Παράδεισο, της άπάντης χαμογελώντας ο Άδαμ και κούλησε τά χείλη του στά χείλη της, σ' ένα περσάτεκαμένο φιλά.

Η έξοικονομασία των Προτοπλάστον απ' τον Παράδεισο.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΤΥΧΗ ΤΩΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ

Στην αρχαιότητα, οι αιχμαλώτοι που συνελαιμάνοντο στις μάχες, κατά κανόνα σχεδόν έθανατόνοντο ή έπωλούντο ως δοϋλοι. Δέν ήταν, όπως σήμερα, κάποιες και ή εκδηλώσεις γενναιοφνυχίας εκ μέρους των νικητών.

Ο Μέγας Άλέξανδρος, έξαφρα, όταν ύστερα από περιαματόδη αντίστασι κατέλαβε τη Μίλητο, χάρισε τη ζωή και την έλευθερία στους ύπερασπιστάς της, εκπιμώντας τη γενναϊότητα και τη φιλοπατρία τους.

Αντιθέτως όμως, ο Λύσανδρος, όταν συνέλαβε κάποτε μερικά πλοία των Άθηναίων, διέταξε νά θανατώσουν τά πληρώματά τους, εκδικούμενος τις βαρβαρότητες που είχαν διατρέξει. Άλλοτε οι Άθηναίοι εις βάρος των Λακεδαιμονίων, και ίδιως την άπόφασι που είχαν πάρει νά κούρουν τό δεξιό χέρι των Σπαρτιατών αιχμαλώτων που θα συνελαιμάβαναν.

Και ή Βυζαντινή ιστορία δέν στερείται τέτοιων παραδειγματών άπανθρώπου όμοιότης. Είνε γνωστή βέβαια ή τύχη των τριάντα χιλιάδων Βουλγάρων αιχμαλώτων που συνέλαβε στην Κλεισοόρα της Μακεδονίας ο Βασίλειος Βουλγαροκτόνος. Τους έτίφλωσε όλους, εκτός ενός επί, τους εκάτο, ο όποιος θα άδηγούσε τους άλλους στην πατρίδα τους.

Τά Ιπποτικά όμως έθνια πού έπεκράτησαν άργότερα, συνδυάζόμενα με τά άγθρωποτικά ιδεώδη της χριστιανικής θρησκείας, έλάττωσαν κάπως τη σκληρότητα των αρχαίων πολεμικών έθμιων.

Τέλος, επί Πάπα Άλεξάνδρου του Γ', έπετεύχη ή κατάργησις της άγοραπωλείας των χριστιανών αιχμαλώτων.